

A LÁTHATATLAN HÁBORÚ

SZILVAY Gergely: *A tudományos kirekesztés módszertana.*

Avagy hogyan igyekeznek ellehetetleníteni a progresszívek a konzervatív tudósokat?

MCC Press, Budapest, 2025. 336 oldal, 6450 Ft

Már elég régóta zajlik egy háború. Egy olyan háború, amelynek leginkább egyik oldalon vannak veszteségei, sőt halálos áldozatai is. Ismerünk olyan konzervatív tudósokat, akik meggyőződésük miatt veszítették el állásukat, bár jó eséllyel nem jártak olyan rosszul, mint a brit történész Norman Stone. Ő a hírek szerint a brit történelemtudomány felsőbb köreiből való kizárásának bánatát fojtotta önpusztításba, amely végül korai halálához vezetett. Muszáj erről beszélni,

ugyanis ez a küzdelem a nagyközönség számára többnyire láthatatlanul zajlik. Valamiért Jordan Peterson és a hozzá hasonlóan másképp gondolkodni merő akademikusok küzdelmei nem jelentek meg igazán, sem a sajtóban, sem a társadalom érdeklődésének homlokterében. A „modern” tudósok a tudományt valami elvont, az azt finanszírozó társadalomtól elzárt jelenséggé súllyesztették, ahol nincs alternatíva. Bár a fentiek döntően a társadalomtudományokra jellemzőek, már megindult a természettudományok befolyásolása is, gondoljunk csak a „bárki szülhet”, illetve az „ember által előidézett környezetváltozás” tabusítására.

Éppen ezért kiemelkedően fontos mű Szilvay Gergely *A tudományos kirekesztés módszertana* című könyve, amely bevezetőjében is leszögezi, hogy nem egyfajta módszertan van, hanem több, de a cél egyértelműen az, hogy az összes másképp gondolkodót, legyen szó konzervatívról vagy klasszikus baloldaliról, minél messzebb tudjanak a jövő zálogának tekintett felsőoktatástól.

A recenzió számára egy jó könyv már a bevezetésénél megragadja az olvasó figyelmét. Rögtön a 9. oldalán egy szó található: szcientifikáció. Erről a folyamatról sem lehet eleget beszélni, és ez a könyv beveze-

tőjének, illetve nyitó fejezetének visszatérő témája. Röviden arról van szó, hogy a minőségbiztosításban és a természettudományokban megismert módon lehessen egy társadalomtudós munkásságát meg-, de még inkább elítélni. Ez a névleg a tudósok munkáját és a finanszírozók rálátását elősegítő – egyébként érthető – törekvés azonban hiába van jelen Auguste Comte, a társadalomtudományok alapjainak lefektetése óta, mára szinte kizárólag a másképp gondolkodni merészelők, a kialakult tudományos hűbértartományok megkérdőjelezők ellen használják, vagy éppen egész egyszerűen a vitás kérdések elrendezésére alkalmazott bunkósbotként vált.

Az első fejezet bemutatja korunk rendkívül torz tudományos világát, a fenti folyamatok ellenőrzésére bevezetett SCImago minősítési rendszert és a többi – külsősök számára ismeretlen, sőt nevetséges – korlátozást, amelyeknek (burkolt) fő célja nem más, mint, ahogy a könyv címe is mutatja, az egyet nem értők (jellemzően konzervatív tudósok) kirekesztése. A fejezet bemutatja a féktelen profitéhség elburjánzását a tudományos publikációk területén, amely aztán várható módon egy tudományos kalózkodás létrejöttéhez vezetett. Szó esik a mesterségesen tényezővé pumpált Hirsch-indexről, amelynek feladata névleg az lenne, hogy a jobban idézett cikkeket megkülönböztesse a többitől. Szó esik a szakértők általi lektorálás (*peer review*) és az ún. kettős vak lektorálás problémáiról

éppúgy, mint napjaink tudományos publikálásának elméleti és gyakorlati nehézségeiről. Félreértés ne essék, ezek egy jelentős része valóban azért került bevezetésre, hogy a megfelelő tudományosságot és pártatlanságot biztosítsa. A fenti két szempont azonban

mára önmaga karikatúrájává vált, és a tudományos kirekesztés egyik legmeghatározóbb eszközévé lett. Hiszen akinek nincs Q1–Q2-es publikációja, amelyeket Európa keleti részéről ilyen besorolású szakmai lapokban elhelyezni szinte lehetetlen, az a tudomány önmaguk által felkent papjai számára nem is létezik. Visszatérő jelenség, hogy ötven-heten (!) „írnak” egyetlen publikációt, amelybe azután a periodika „javaslata alapján”, újabb „megfelelő” szerzőt kell bevenni, hogy végül megjelenhessen.

A könyv második fejezete a tudományosság fő problémáiról szól. Abban mindannyian egyetérthetünk, hogy a pontosság és az objektivitás, ideértve a semlegességet is, elvárható a tudományoktól. A komplex tudományelméleti történeti áttekintés során olyan kérdésekre is válaszokat kaphatunk, mint hogy mi lehet a különbség a tudomány és az áltudomány között, és jelenleg mit tarthatunk tudományos kategóriába nehezen besorolhatónak. A fejezet talán legfontosabb kérdése egyben az egyik alcím is, amely így hangzik: lehetséges-e objektivitás a humán- és társadalomtudományokban? Erre a progresszió hívói minden bizonnyal egyértelmű igennel válaszolnak, azonban tudományos választ erre a kérdésre egyértelműen nem lehet adni.

Az ezután következő fejezetek (3–6., 8.) esettanulmányok a szivárványcsaládokról, a transzgendermanipulációról és a „tudományos rasszizmusról”, amelyek nemzetközi példák alapján mutatják be, hogyan is működnek a tudományos kirekesztés módszerei, amelyek célpontjai elsősorban, bár nem kizárólag, a konzervatív tudósok. A 9. és 11. fejezet hazai eseteket mutat be. Ezek egyike a szerző jól dokumentált vesszőfutása a *Psychiatria Hungarica* folyóiratnál. A másik ilyen történet ennél nagyobb hullámokat kavart, ugyanis egyértelmű politikai felhangokat kapott. Ez pedig nem más, mint Orbán Balázs doktori védések ügye. Emlékeztetőül: 2024-ben a miniszterelnök politikai igazgatóját az ELTE Jogi Karán lefolytatott doktori eljárásának utolsó lépései során egyértelmű politikai támadás érte, amelynek tárgya a doktorandusz személye s nem disszertációjának minősége volt. Ezt az ügyben szereplők egy része nyilvánosan is beismerte. Szilvay szavai szerint megpróbálták kirekeszteni a tudományból a „számukra nem szimpatikus közszereplőt”.

Az *Elüldözés az egyetemekről* (7. fejezet) és *Az alternatív intézmények áltudományosként való megbé-*

lyegzése (10. fejezet) fejezetcímek tökéletes előkészítői a kötet két következtetésének. Ezek ugyanis nem elszigetelt esetek, hanem *A progresszív tudomány manipulációs trendjei* (12. fejezet), amelyek egyértelműen *Nyugtalanító következtetések*re (13. fejezet) adnak okot. Ez utóbbiban idézi a szerző Molnár Attila Károlyt, aki szerint a progresszív, nyílttársadalom-hívő „társadalomtudományos egyetemi elit magát politikailag homogén, popperi értelemben vett zárt társadalommá tette”.

Mint a fentiekből kitűnik, tiszta szívből ajánlom Szilvay Gergely alapos könyvét, amely **nemcsak a nyugati egyetemeken zajló brutális küzdelemre és azok módszereire hívja föl a figyelmet, hanem egyben kitűnő tudományelméleti összefoglaló** is. Emellett éppúgy rámutat a globalista politikai agenda zászlajára tűzött LMBTQ, transz és *woke* társadalomtudományi ideák tudományos alátámasztatlanságára, mint a gyakorlati tapasztalatokkal való ütközésére. Ha kritikát kellene megfogalmazni, akkor két dolgot emelnék ki a könyvvel kapcsolatban. Az egyik, hogy a 7. és 10. fejezet megszakítja a mű logikai ívét. A másik, hogy a jó elemzés bemutatja a kialakult helyzetet, feltárja az oda vezető okokat és megoldást kínál rájuk. Az első tökéletesen, a másodikat részben teljesítette is, a harmadikra viszont kevés oldalt szentelt.

Érdekes folyamat volt Amerikában az, melynek során a kommunista tudósokat nem száműzték, börtönbe zárták vagy eltiltották a katedrától, hanem a tudományos életre korlátozták tevékenységüket. Ez az '50-es években zajlott, és az ide özönlő tudósok – megtartva az internacionalizmust, hálózataikat, vallás- és családellenes felfogásukat – fokozatosan létrehozták saját, külön világukat, amely azután 40–50 év elteltével uralma alá hajtotta a nyugati világ gondolkodását. Sajnos ez a helyzet Magyarországon is, amint azt a könyvben megjelent esettanulmányok is mutatják. Hogy miként kerülhetett erre sor a rendszerváltás óta eltelt időben, hogyan maradhettek fenn a nemzetközi-globalista hálózatok az oktatás területén, annak megfejtésével és a rá adandó válasszal még adós a konzervatív közösség.

Egy dolog biztos: ez az összefonódás, szervezeti kultúra és gondolkodás olyan mélyen beleivódott a magyar tudományos közösségbe, hogy annak megreformálására semmilyen esély nincs, amint azt több fél szívvel és átgondolatlanul végrehajtott próbálkozás is mutatja.

SOMKUTI BÁLINT